

Mlado Jutro

Štev. 36

Sobota, 8. septembra

1934

Vinko Bitenc:

Citronček

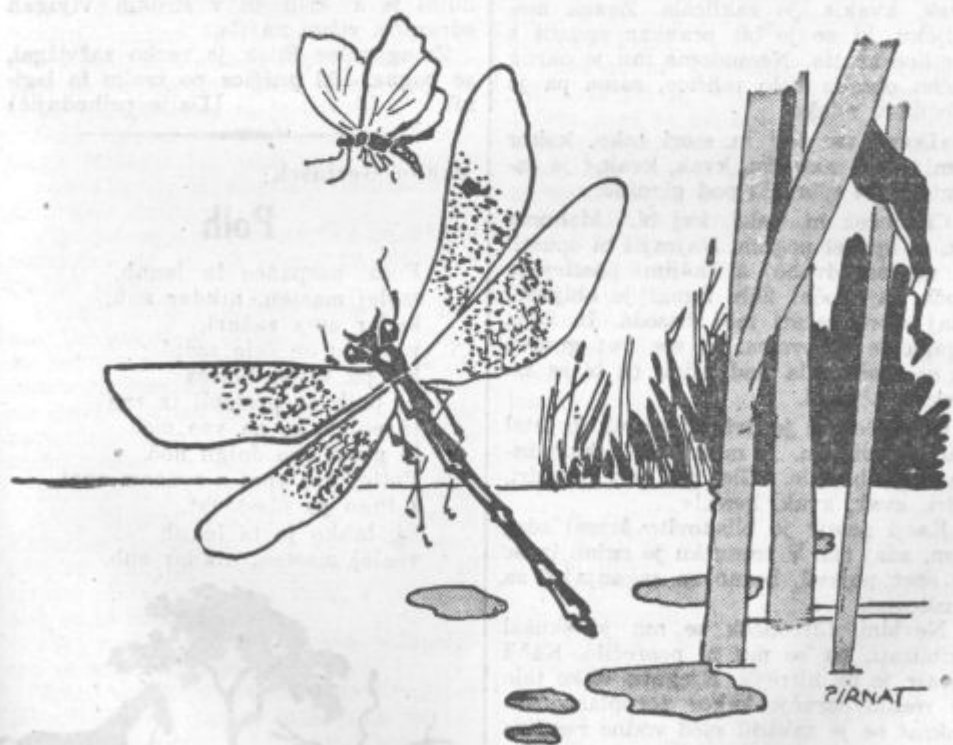
Pravljica o metuljčku

9. Dvoboj.

Že navsezgodaj je bil Citronček pokonci. Veselo se je oziral po okolici, ki jo je obsipalo bliščeče solnčno zlato. S svežo jutranjo roso si je umil rilček in si osnažil trepalnice. Nato se je pričel

zabil, dasi ga je rdeča lilijska s svojim zapeljivim cvetom vabila k sebi. Tako je bil zamaknjen, da niti ni zapazil, ko je skočila predenj žaba Zgaga in zakvakala:

»Dobro jutro, Citronček, kvak, kvak!

ogledovati v mlaki. Joj, koliko lepši je postal, odkar je na potovanju. Seveda sveži zrak, sonce in krasna pomladna narava, vse to ugodno vpliva na razvoj in lepoto metuljčkov.

Citronček se ni mogel nagledati svoje podobe v vodi. Še na zajutrak je bil po-

Glej ga, glej ga, gizdalinčka, kako lep se zdi samemu sebi!«

Ah, tako sem se prestrašil! A vi sta, botra Zgaga?«

»Jaz sem, jaz, kvak, kvak,« se je zadrla žaba. »Pa tudi gospod Blisk bo kmalu tu. Le pripravi se, Citronček, na

dvoboju, kakor sva se bila zmenila si-
noči.«

»Jejhata, ali se moram res dvoboje-
vati?« je bojazljivo vprašal Citronček.

»Moram, moram — kdo te pa sili?«
je regljala žaba čarovnica neprijazno.
»Toda če si junak, kakor se za metuljč-
ka spodobi, se ne boš odrekel tej časti.
Nevarnosti zate sploh ni, če si ogrneš
čarovno tenčico. Kje jo imaš, kvak,
kvak?«

»Tam je med travo,« se je okrenil
Citronček in zletel na cvet rdeče lilije,
da se napije medu. Nato je ves poživ-
ljen sedal na cvetove drugih cvetlic, ki
so rase po bregu.

»Botra Zgaga«, je klical med poletom,
»zdaj pa naj le pride kačji pastir; ne
bojim se ga, kar koj se poskusim z
njim.«

Stari žabi čarovnici se je to neznan-
sko dobro zdelo.

»Prav, prav,« je čeljustala, da so se
ji sline cedile po nagubanem podbradku.

V zraku je nekaj završalo. Preko moč-
virja je švignil kačji pastir Blisk.

»Citronček, urno, Kačji pastir je tu,
kvak, kvak,« je zaklicala Zgaga me-
tuljčku, ki se je bil pravkar spustil s
cvetlice na tla. Nemudoma mu je okrog
rilčka obesila belo tenčico, sama pa je
skočila v mlako.

»Dobro se drži in stori tako, kakor
sem ti bila naročila, kvak, kvak,« je za-
regljala in splavala pod gladino.

Citronček ni vedel, kaj bi. Mahoma
mu je upadel pogum. Najrajši bi opustil
ta neumni dvoboj s kačjim pastirjem.
Toda kaj hoče! Žabi Zgagi je obljubil,
zdaj mora ostati mož beseda. In žaba
Zgaga je čarovnica, ki vse ve; gotovo
bi se maščevala nad njim, če bi se iz-
neveril obljubi.

Citronček se je dvignil v zrak in letel
nad močvirjem. Iz mlake so kukale ža-
be in ga bodrile. »Glej ga, glej ga, udri,
udri, kvak, kvak, kvak!«

Kačji pastir je bliskovito švigal zdaj
sem, zdaj tja. V trenutku je zginil in se
je spet pojavil, besno se zaganjajoč za
mušicami.

Nevikni Citronček se mu je skušal
približati, pa se mu ni posrečilo. Kačji
pastir je bil hitrejši. Njegovo vitko telo
je rezalo ozračje kakor aeroplan. Na-
enkrat se je zakadil med vodne rastline
za svojim plenom.

»Zdajci ga bom pa speljal na led, si
je mislil Citronček in mu je zletel na-
sproti.

Zaba Zgaga, ki je z drugimi svojimi
tovarišicami opazovala dvoboj iz mlake,
je pričela:

»Daj ga, daj ga, zgrabi, udari, kvak,
kvak, kvak!«

Citronček je korajžno napadel urnega
Bliska. — Snel si bom tenčico, si je
misлил in jo vrgel nanj, pa bo ujet. To-
da metuljček je delal račun brez krč-
marja. Lahna tenčica se mu je zapletla
med goste vodne rastline. Rsk — pa je
spolzela v mlako. Tudi Citronček bi bil
kmalu zdrčal za njo, tako se je bil pre-
strašil.

»Izgubljen sem,« ga je prešinilo in je
pričel begati nad močvirjem.

Zaba Zgaga je opazila nezgodo.

»Glej ga spaka! Kvak, kvak, kvak!«

Od jeze in sramu se je potopila in se
zarila v blato na dnu.

Citronček je letel z največjo brzino
preko širnega močvirja, da bi ubežal
razbojniškemu Blisku. Toda ta ga je bil
že opazil. Pognal se je za njim in ga do-
hitel.

»Kdo pa si, ki se upaš igrati se z Bli-
skom, kraljem kačjih pastirjev?« je na-
hružil Citrončka, se zakadil vanj in ga
pččil s svojim rilčkom.

Citrončku se je kar posvetilo; zapla-
hotal je s krili in v širokih vijugah
zdrknil z višini na tla.

Zmagovalec Blisk je rezko zažvižgal,
se pognal liki puščica po zraku in izgi-
nil.

(Dalje prihodnjč)

Danilo Gorinšek:

Polh

Polh, zaspanec in lenuh,
vselej masten, nikdar suh,
kadar zora zažari,
v duplu on šele zaspi.

Ko pa vzide lunica

— polh se prebudi iz sna

in potem se na vso moč

le gosti vso dolgo noč.

Potlej gre spet s soncem spat,

z luno pa obedovat.

Ej, lahko je ta lenuh

vselej masten, nikdar suh.

TEK

Venceslav Winkler:

Zrakoplov iz devete dežele

V tistih dneh se je zgodilo v deželi nekaj čudovitega. Nad glavno mesto je priplaval zrakoplov, dvakrat, trikrat zakrožil nad gradom, nato se je spustil na travnik za mestom.

»Hura! Živio!« so kričali ljudje. Niso sicer vedeli, kdo je prišel z zrakoplovom, a kadar se zgodi kaj novega in nenavadnega, je treba zmeraj kričati od veselja.

»Hura! Živio!«

Nato se je začel potecin. V trenutku so bile vse ceste polne ljudi. Pustili so delo in opravke ter hiteli na travnik za mestom. Kuharice so pustile kosilo in stopile k oknom. Nosači so odložili bremena. Ceste niso bile več ceste, v hipu so postale reke, napolnile so se s človeškimi telesi in se valile in valile proti morju. Morje pa je bilo na travniku. Tam je ležal pod gozdom zrakoplov in je bil kot otrok sredi žive vode.

Potem se je raznesla novica, da se je pripeljal z zrakoplovom sam kraljevič devete dežele.

»Joj, kakšna čast! Kakšna čast za nas!« so sklepale roke stare ženske. Mogoče so se napela prsa in zavihali so brke. Vsa množica se je odkrila.

Samo otroci ne. Nekateri iz preproste razloga, ker niso imeli klobukov.

»Živel kraljevič! Živela deveta dežela!« so kričali ljudje.

»Ta deveta dežela mora biti nekaj posebnega,« so mislili otroci in kričali z ljudmi vred.

Potem se je kraljevič napotil v mesto. Od nekod je prišla godba in ljudje so se uvrstili v sprevod. Po hišah so razobesili zastave in začelo se je narodno slavlje. Otroci niso smeli biti deležni narodnega slavlja, zato so se vrnili na travnik, kjer je ležal zrakoplov.

Tam so se pogovarjali o deveti deželi.

»Kaj bi premišljevali!« se je spomnil Kožarjev Jernejček. »Tu leži zrakoplov. Stopimo vanj in se odpeljimo! Nikjer ni straže, nihče nas ne bo videl. Predno bo noč, se že lahko vrnemo.«

»Saj res!« so vzklikli vsi. »Odpeljimo se v deveto deželo!«

Takoj so bili v zrakoplovu. Jernejček je prijel malo tukaj, malo tam in začeli so se dvigati.

»Joj, kako je to lepo!« so vzklicali od veselja.

Ozrli so se na travnik pod seboj in so videli, kako hitijo od vseh strani ljudje. Ugledali so, da jim je ušel zrakoplov in so vsi razburjeni prihiteli iz hiš.

Otroci so se jim smejali.

»Zbogom!« so jim mahali v slovo.

»Glejte,« je kazal Jernejček, »tisti, ki ima rdeče plašč, je kraljevič. Ali je jezen!«

Tudi kraljeviču so se smejali.

Zmeraj više je plaval zrakoplov, nazadnje niso več razločili mesta. Vse skupaj je bila le še majhna bela kepa pod hribovi. Za hip jih je obšel strah, nato so se spet opogumili.

»Saj gremo v deveto deželo,« so rekli.

Dolgo, dolgo so plavali.

Proti poldnevu so zagledali deveto deželo.

»Ali se bomo ustavili?« so vprašali otroci Jernejčka.

»Ne vem,« je odgovoril v skrbeh.

Takrat je pa zrakoplov že kar sam od sebe začel padati in padati, dokler ni sedel na zelen grič. Z griča se je videlo po veliki ravnini, koder so bila razsejana mesta in vasi.

»To je torej deveta dežela,« so rekli otroci, ko so stopili iz zrakoplova.

Nič posebnega ni bilo.

Zemlja prav taka, kot pri njih doma, mogoče še bolj skalnata. Gozdovi tudi taki. Hiše tudi take z lesenimi vrati in tesnimi okenci.

»Res ni nič posebnega,« so presodili hitro. Iskali so, kje so tiste reke, kjer tečeta med in mleko, a ni bilo ničesar. Prav pod gričem je tekla voda, a je bila taka, kot so pač vode: mokra in brezbarvna, sladka pa ni bila.

Napotili so se v dolino.

»To je kot pri nas,« so rekli pri vsaki stvari, ki so jo zagledali.

»To tudi!«

»In to tudi!«

Potem so srečali ljudi. Stari in upognjeni so šli po poti med njivami, na ramenih so nesli motike in lopate.

»Čujte,« so jih ustavili otroci, »ali je tukaj deveta dežela?«

»Deveta dežela?« so pomislili ljudje.

»Da, deveta dežela. Imate zrakoplov in kraljeviča, ki je prišel danes k nam. Ali ni tako?«

»Mogoče,« so po dolgem premišljevanju odgovorili ljudje. »Lahko, da živimo v deveti deželi. O tem nismo nikoli premišljevali. Saj to je vseeno. Tudi kraljeviča imamo, še več kot enega, in zrakoplov tudi. Kaj nas to briga! To nič ne pomeni, če ne bo kmalu dežja. Vidite, da se bo vse posušilo. Saj molimo vsako jutro, a ni oblaka od nikoder.«

»Tako, tako,« so se spogledovali otroci. »Tako kot pri nas.«

Gledali so ljudi, pri tem pa vprašali:

»Ali ne tečeta pri vas med in mleko?«

Zmeraj smo še slišali tako. In da ste vsi silno bogati.«

Ljudje so spustili motike in lopate na tla, obrisali si potno čelo ter se nasmehnili:

»Da, da, take so pač pravljice. Nekoč je bilo res tako, zdaj pa ni več. Vsega je konec. Mleka in medu niti v loncih ni več, kaj šele, da bi tekla kot voda. Vse se je spremenilo. Tudi bogati nismo. Mogoče so bili naši stari očetje kdaj, pa to mora biti že strašno dolgo od tega.«

Otroci so postali žalostni in Jernejček je ugotovil:

»Potem pa ni nikjer devete dežele in je najbolje, če se vrnemo domov.

»No, seveda,« so rekli ljudje, »najboljše je, če se vrnete. Toliko pa lahko gresite z nami, da boste videli, kakšen kruh pečemo.«

Šli so z ljudmi in dobili črnega kruha. Lepo so se jim zahvalili in se odpravili proti griču, kjer je ležal zrakoplov.

»Do večera bomo že doma,« je rekel Jernejček, ko so sedli anj.

Vzdignili so se proti domu.

V mraku, ko jih ni nihče videl, so pristali na travniku za mestom. Zlezli so iz zrakoplova in se razkropili. Nihče jih ni opazil.

Od takrat ne verjamejo več v deveto deželo.

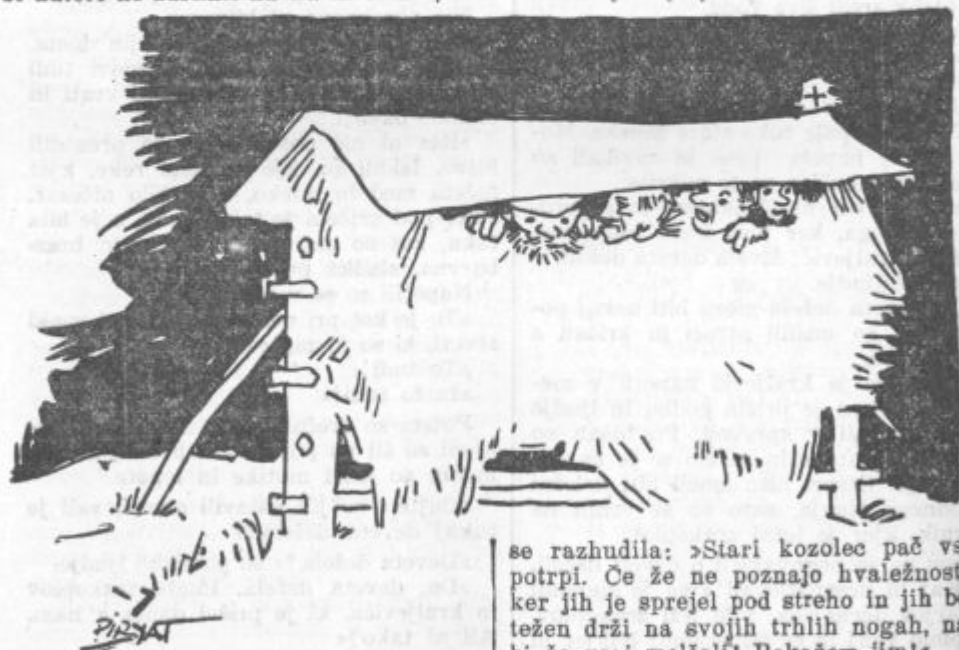
Gustav Strniša:

Potepuhi v kozolcu

Štirje potepuhi so dospeli kasno v noč do starega kozolca. »Kar tu prenočujmo!« se spomnki najstarejši in že zlezejo kvišku, se zarijejo v seno, a zaspati vendar ne morejo, ker se boje, da bi kateri ne zdrknil na tla in si ne po-

slab in zmore komaj nekaj sena, toda, saj ni on kriv, čemu ga ni gospodar popraviljal pa bi bil še vedno trden kakor tršat starec, ki pogumno in krepko prenaša življenje.

Zabavljače je poslušala tudi burja in

lomil kosti. Tudi je v kozolcu le malo sena. Ker pritiska burja, jih zebe. Pa prično zabavljati nad kozolcem, da ni nič vreden, da je že ves star, preluknjan in trohneč, saj uhaja veter skozi strešne deske in ječi in piska, da joj.

Kozolec pa je samo ječal. Žalosten je bil, saj je dolga leta služil svojemu gospodarju, žito so ljudje v njem sušili in seno. Zdaj, na stare dni je res

se razhudila: »Stari kozolec pač vse potrpi. Če že ne poznajo hvaležnosti, ker jih je sprejel pod streho in jih betežen drži na svojih trhljih nogah, naj bi že vsaj molčali! Pokažem jim!«

Burja je zatulila kakor divji volk in se na moč uprla ob kozolčevo streho. Starec se je zamajal, še enkrat zaječal in že je padel na tla.

Potepuhi so se potolčeni dvignili. Najstarejši, ki je bil najmodrejši, se je popraskal po glavi in dejal:

»Zdaj pa še kozolca nimamo in bomo morali kar dalje v mrzlo noč.

Žalostni so jo potepuhi pobrali v mrak in molčali.

Črni Žmavec v nebesih

Pred mnogimi leti je živel v vasi zelo star mož, ki mu je bilo ime Jaka Žmavec. Imel je dolge sive lase in dolgo sivo brado, ki mu je segala prav do trebuha. Njegov obraz je bil robat in zgrbančen, in kadar so ga vaški otroci kje zagledali, so zakričali »Črni Žmavec«, kakor so ga imenovali, in zbežali na vse strani.

Toda Črni Žmavec ni bil tako robat in hud, kakor je bil videti. Imel je dobro, mehko srce. Živel je samotno življenje, ogibal se je ljudi in živel edino za živali. Kolikokrat je našel na svojih izprehodih po gozdu kako srno z zlomljeno nogo, ali pa mladico lisico v pasti, ki se ni mogla rešiti, ali pa drobno ptičko z zlomljeno perutjo — in vsaki taki siroti je pomagal. Nihče si ne bi bil mislil, da so znale biti Jakove velike, močne roke tako mehke in nežne, da se mu drobna ptička ni bala sestiti v dlan. Pozimi je ure in ure gazil visoki sneg, da je prišel na rob gozda, kjer je nasul krme za lačne jelene in srne. Čeprav je bil sam siromašen, je vendar imel za živali zmerom kaj pripravljenega.

Toda nekega dne je bil Jaka Žmavec mrtev. Ljudje po vasi so stikali glave in si šepetali skrivnostne, grozne stvari na ušesa. Samo ptički, ki so vsak dan obiskovali sivolasega starčka, so obsedeli na lipi pred njegovo kočjo in ga skušali prebuditi s svojim petjem.

A duša starega Žmavca se je bila že ločila od vsega posvetnega in se je počasi dvigala proti nebeškim vratom. Da, Jaka Žmavec je letel počasi, zakaj dušo mu je težila tatvina. Ko je bil še mlad, je bil nekoč zašel v slabo družbo, in ta ga je bila zapeljala v greh. Ponižno je potrkal Črni Žmavec na nebeška vrata, glej, sv. Peter mu je prijazno odklenil in ga povabil v nebeško sprejemnico. Žmavec je vstopil in se boječe stisnil v kot za vrati. In zdajci je prišel skozi druga vrata ljubi Bog in za njim arhangel Mihael z zlato tehtnico v roki. Arhangel je postavil tehtnico pred ljubega Boga, potem je pa segel v vrečo, ki jo

je bil prinesel s seboj in ki je imela dva predela.

Kmalu so bili vsi Jakovi grehi zloženi na tehtnico. Globoko, zelo globoko je potegnili tehtnico navzdol, in Jaku je bilo tako hudo, da bi bil najrajši na ves glas zajokal. Tedaj je pa segel arhangel v drugi predal vreče in položil na drugo stran tehtnice droben biser. Ta biser je pomenil Jakčevo ljubezen do živali. In glej, komaj je bil padel biser na tehtnico, že so se jel igrehi dvigati, više in više, dokler ni tehtnica jasno pokazala, da je biser mnogo težji od vseh Jakčevih grehov. Prijazno je ponudil ljubi Bog Črnemu Žmavcu roko in dejal:

»K meni v nebesa prideš, Jaka. Tvoja ljubezen do živali je odtehtala vse tvoje grehe!«

Tako je prišel Črni Žmavec v nebesa in je postal ljubljenelec vseh malih angelčkov.

Ivan Mrak:

Na grobu

Na grobu moje matere
večna luč bedi,
nihče je ne vidi...
Ni iz zlata, ne bronza,
ni v kamen sekana,
je le misel moja tiha.

JUTROVČKI PIŠEJO

UBITA PUNČKA

Punčka se mi je ubila,
noge, roke polomila,
pa še glavico razbila.
Več povedati ne znam,
ker se ločem noč in dan.

Ovniček Jožica, uč. III. raz.,
Zabja vas pri Novem mestu.

Nemogoča zgodbica. Nekoč je živel bogataš, ki je imel samo na pol podrto kočjo in kopico otrok. Neke temne noči, ko se je vračal z dela, je našel 2 dinarja. Drugi dan je odšel na sejem in kupil dve buči. Doma jih je spravil v podstrešje. Čez nekaj dni je šel pogledat, kaj je z bučama — in kaj je zagledal? Namestu buč sta stala na podstrešju konj in krava. Zdaj je konja in kravo prodal, za tisti denar pa je dal zgraditi hlev. Ko je bil hlev končan, je spravil obe živali v hlev. Ko je drugo jutro vstal in šel v hlev, je zapazil, da krava bruha zlatnike. Od tistih dob je pa bil tako bogat, da še danes nima kaj jesti.

Golob Mimica, uč. II. razr. v n. š.
v Cerkljah ob Krki.

Dragi striček! Moj ata je star sedem let, mama pa devet. Poročila sta se pred enajstimi leti in sta torej poročena že osem let. Moj ata je takoj po poroki dobil fiziološko prekljo, s katero strelja zajce. Čim pomeri na zajca, ki ima pri nas dve nogi in 1 m dolg rep, zleti fiziološki zajec se mrtev zgrudi. Zajec je pri nas zelo divja zverina. Najrajši imam leve in tigre, ki so res krotki. Levom strižemo grivo in volno prodajamo. Na leto jo prodamo en vagon in zato je moj atek bogat. Mama je zelo vesela, da živi na Mirni gori, kjer ne pada nikdar dež in sneg. Kdor ne verjame, pa naj me obišče in videl bo še več čudnega.

Brglez Fridka, IV. razred osnovne šole na Planini srez Črnomelj.

Nemogoča zgodbica. Sporočiti vam hočem ogromno malenkost, ki se je pripetila leta 100 našemu stricu Maticu, ki se je iz balona prekopicnil: Baš ko je letel nad zamorsko deželo, mu je balon počil in stric Matic je štrbunknil na zemljo. Ko so nam zamorci telefonirali in sporočili novico v Ljubljano, smo brž napregli najhitrejši par pol-

žev iz hleva strica Matica in šli ponj. Gospod stric se sicer ni ponesrečil, pač so se mu štirje lasje za desnim ušesom zavili na levo in trikrat prelomili, to pa tako zelo, da je bilo kosti las sploh nemogoče uravnati, čeprav so jih dali v mavec. V Ljubljani na svetovno znani kliniki so mu pa brezposelni kovači tako lepo uravnali kosti, da mu še danes pokonci štrle in ne more nositi klobuka.

Strah Branka, uč. II. razr. m. š.
Lichtenthurnovega zavoda v Ljubljani

Trije čudni lovci. Bili so nekoč trije lovci, dva sta bila gola, tretji pa ni bil oblečen. Imeli so tri puške, dve sta bili prazni, tretja ni bila polna. Nekega dne odidejo na lov daleč, daleč in še dalje. V gozdu so streljali na tri zajce. Dva ne ubijejo, tretji pa ubeži. Zajca, ki je utekel, sta gola lovca dala v žep onemu, ki ni bil oblečen. Tedaj se dogovorijo, kako bodo spekli ubeglega zajca. Nato gredo dalje. Končno dospejo do lepe hiše. Hiša ni imela ne temeljev, ne zidov, ne oken, ne vrat in ne strehe. Lovci potrkajo na vrata in viknejo: »Gospod, odpri nam!« Iz hiše se oglasi nekdo, ki ni bil notri in vpraša, kaj bi radi. »Daj nam lonec, te prosimo,« velijo oni, »da skuhamo ubeglega zajca!« Oni, ki ga ni bilo notri jim reče: »Dal bi vam lonec, ali nimam nobenega, nego samo tri, ali dva sta razbita, a tretji nima dna.« In lovci še danes hodijo z ubeglim zajcem za loncem, če ga še niso našli.

Štromajer Friderik, dijak realne gimnazije v Celju.

Kako sem se vozil na luno. Bilo je leta 1432 pr. Kr. r., torej točno pol milijona let prej kakor je Bog ustvaril svet. Takrat sem bil še profesor na univerzi v Kolumbiji. Odpravil sem se na pot na luno. Nabavil sem si mehur od prašiča. Mehur je meril v premeru 19.03 cm. Za polnjenje mehurja sem porabil 18.000 m³ bencina. Povezal sem ga z močnimi vrvmi, za katere sem porabil skoraj eno celo klopko sukanca. Na vrhu sem obesil klobuk mojega pravnuka, v katerem je bilo prostora za 0.04 ljudi. Zato sem vzel s seboj samo enega profesorja kot pomočnika in mojo babico za kuharico. Pa je še ostalo nekaj prostora. Vzel sem še nekega

Liliputanca, da nam je snažil čevlje. Klobuk je bil poln. Točno ob 31.34 smo se dvignili. Pot je bila brez ovinkov. Vozili smo s polno paro. Skozi okno sem štel kilometrske kamne ob cesti. Naštel sem jih v eni sekundi 11.000. Vzel sem prste v roke in izračunal, da letimo z brzino 99.001 km na uro. Baš ko smo leteli mimo Jupitra, smo dobili v predzadnje kolo žebelj: morali smo pristati, da zakrpamo luknjo. Potem smo nadaljevali polet in naposled vendarle pristali na luni. Sunek je bil tako mogočen, da so se nam strle oje. Trije konji so bili na mestu mrtvi. Dragi stric Matic, kako se nam je na luni godilo in kaj sem tam doživel, ti pišem ob drugi priliki. Srčno te pozdravlja

Stanko Jež, uč. V. razreda.
Sp. Radvanje št. 42 p. Maribor.

Nemogoča zgodbica. Nekoč je živel ogromen zajec, ki je stanoval in kraljeval v zlatem gradu. Bil je poglavar ptic. Hodil je na lov nad volkove in medvede, ki so imeli svoja bivališča v vejevju visokega drevja. Ko se je nekoč zajec spet odpravil na lov v gozd, je zdajci srečal ribo v srebrnem oklepu. Riba je povedala zajcu, da pojde v vojno proti medvedom in volkovom. Povabila je tudi zajca s seboj. Na bojišču je bilo dokaj živahno. Videl sem na svoje oči, kako so se mačke bojevale z volkovi, medvedi in risi. Zmagale so ribe s svojimi zavezniki.

Ivan Korinšek, uč. IV. razreda
v Trbovljah.

Dragi stric Matic! Ko mi je bilo 100 let, me je oče nagnal v gozd sekati drva. Težko delo me je kmalu utrudilo, legel sem v senco in začel jesti kuhan fižol, ki sem ga imel s seboj. Ker sem bil že star, so se mi tresle roke, zato je padel marsikateri fižol na zemljo. Ko sem si potolažil lakoto, sem zapal. Zdajci pa me je zbudilo lahno suvanje v hrbet. Pogledal sem in glej! fižol je bil med tem pognal kal, ki je bila debela in dolga kakor kaka palica. Erbežnik Milutin, dijak III. razr. drž. real. gimn. v Mariboru.

Dragi stric Matic! V neki vasi sta živel a oče in sin. Sinu je bilo ime Janezek. Pozimi sta vozila gnoj na njivo. Ko se je sneg stopil, sta opazila, da sta vozila gnoj na sosedovo njivo. Janezek predlaga očetu, da bi sosedovo njivo prijala, jo vzdignila in stresla gnoj na svojo njivo. Tako sta tudi storila. Na

prostoru, kjer je bil kup gnoja, pa je zrastel velškanski fižol prav do nebes. Nekega dne se Janezek zamisli, da bi splezal po fižolu v nebesa. Janezek je plezal po fižolu v nebesa in končno prišel naravnost pred nebeška vrata. Po večkratnem močnem trkanju vendar pride sv. Peter in odpre vrata. Janezek je hotel vstopiti, toda sv. Peter mu zabrani in pravi, da za žive ljudi v nebesih ni prostora. Vendar se Janezku po dolgih prošnjah posreči, da mu sv. Peter dovoli ogledati si nebesa. Janezku se je dozdevalo, da je komaj par minut v nebesih, a v resnici je bilo že par let, zato ga sv. Peter prime za ušesa in pravi, da je že čas, da odide. Ko se Janezek odpravi za odhod, opazi, da pred nebeškimi vrati ni več fižola, ker je med tem časom že odgnil in se sesul na zemljo. Da se ga sv. Peter čimprej odkriža, mu da nekaj otrobov in žaganja, iz katerega si je spletel močno in dolgo vrv. Ko je mislil, da je že dovolj dolga, je privezal vrv na nebeško svetlobo, nato se je spustil proti zemlji, toda joč, vrvi je zmanjkalo že sredi pota, a Janezek bistra glavica, se spomni, da ima v žepu nož. Tako odreže vrv nad glavo in jo priveže pod nogami. Tako je nadaljeval in ko je zagledal zemljo, je od veselja pljunil v obe roki, med tem pa mu je ušla vrv proti nebu. Ko je tako z velškansko brzino plaval med nebom in zemljo, je slednjič opazil, da je samo še kakih par centimetrov nad zemljo, zato je vpil na pomoč in res, metje so ga slišali in prihiteli v nekaj urah na lice mesta in ga še srečno prestrigli v veliko pajčevinasto rjuho. Zdaj jim je pripovedoval svoj doživljaj, ki je itak zgoraj naveden. Ako se ne motim, je bilo to tisti čas, ko so pečene kokoši valile piščeta iz cvrtih jajc in baje so takrat tudi sadili kuhan fižol.

Ivanc Jožica, uč. II. b razr. mešč. šole
pri Sv. Jakobu, Cesta v Rožno dolino
št. 30, Ljubljana.

Nemogoča zgodbica. Kakor vsako leto, tako sem šla tudi letos na počitnice na Rako. Ko sem se peljala z ladjo po železniškem tiru, sem zagledala žabo, ki je peljala zvrhano rešeto vode. Ko se pripeljem do rešeta, se voda mahoma vname. Žaba se ustraši in se v velikem skoku požene čez Ljubljano na vrh Triglav. Mene pa je sunila žaba s svojimi dolgimi rogovi, da sem se znašla s svojim pismom vred v požrešnem košu strica Matica.

Zdenka Plehan, dijakinja, Raka
pri Krškem.

Danilo Gorinšek:

Netopir

Netopir, pol ptič, pol miš,
kam tak kasno pohitiš?
— Ej, najlepše je pod mrak
sprhutati v sadovnjak!

Netopir, pol ptič, pol miš,
v sadovnjaku kaj dobiš?
Hrošči, mušice same
tam kar v usta mi zlete!

Netopir, pol ptič, pol miš:
zima pride — kje živiš?
— Ej, na zimo pojdem spat,
dokler ne vzcvete pomlad!

Stana Vinšek:

Škarjice

Dobro se spominjam čudnega vtisa, ki ga je naredila name Dolinarjeva Nada, ko sem jo prvič videla. Precej časa nisem razumela, kaj me na njej moti, da ne morem te nove sošolke tako veselo pozdraviti kakor ostale. Naposled le opazim, kaj me nekako čudno privlači in spet odbija: Nadino desno oko je neprestano zaprto. Tudi ostale sošolke so to opazile, toda neka ti-

ha bojazen nas je ovirala, da bi vprašale, kaj ji je — a vse smo se je več ali manj izogibale in uboga Nada, katere edino oko je zjutraj prav veselo gledalo v svet, je šla opoldne potrta in čisto sama domov.

Prvo vprašanje, s katerim sem ta dan doma padla skozi vrata, je bilo:

»Mamica, zakaj pa gleda Dolinarjeva Nada samo z enim očesom?« In tedaj me je mamica prišla, me posadila na svoje krilo in mi povedala žalostno zgodbo Dolinarjeve Nade:

Izredno lep in bister otrok je bila mala Nadica, pa tudi živa kot veverica. Povsod je je bilo dovolj, vse kote je pretaknila in vsako reč je hotela sama preizkusiti. Stokrat ji je mamica zabičala, da se ne sme dotakniti noža, škarjic ali sličnih nevarnih reči — mala navihanka je sicer trenutno ubogala, a čim je ni nihče opazoval, je že spet stegnila prste po prepovedanih igračkah. In tako se je zgodila nesreča. Nekega dne je sedela na oknu in se veselila solnčnega žarka, ki se je bliskal na malih škarjicah, ko nenadoma vstopi Nadina mati. Nadica hoče škarjice hitro skriti, a spodrsne ob polici in pade tako nesrečno, da se ji škarjice zapičijo v desno oko.

Dolgo je že tega. Danes je Dolinarjeva Nada veliko, lepo dekle — toda ob desnem licu ji leži nepremično temni rob trepalnic.

**Kdo bi rad imel ves letnik
1933**

„MLADEGA JUTRA“

v obliki knjige za majhen denar?

Ves letnik ima 424 strani in je okusno vezan v platno. Na svojo zalogo opozarjamo posebej vse šolske in druge knjižnice.

**Vezani letnik „Mladega
Jutra“ stane samo Din 60.—**

Izpolnite točno spodnjo naročilnico in jo pošljite na naslov:

UPRAVA »JUTRA« V LJUBLJANI

NAROČILNICA

Podpisani naročam izvodov lanskega letnika »Mladega Jutra«.

Naročnikovo ime in točni naslov:
